

“પરોપકાર- પરાયણ પુરુષે આ લોકમાં પ્રાકૃત ભષા ભણવી-બોલવી જોઈએ, કે જે ભાષા વડે સર્વ કોઈ મન્દ બુદ્ધિવાળા જીવોને પણ વિશેષ બોધ થઈ શકે છે.”

૨૫૭. આમાં ગ્રન્થકારે જ્યેષ્ઠ પંચમી અને લઘુ પંચમી એવા બે પ્રકાર, જ્ઞાનની આરાધના માટે જ્ઞાનપંચમીના પાડી તે આરાધવાનો સમય, પંચમી વ્રત ગ્રહણ કરવાની વિધિ, વ્રત પૂર્ણ થયે કરવાનું ઉજમણું અને આ વ્રત આરાધવાથી પહેલા જયસેન-છેલ્લા ભવિષ્યદત્ત એમ દશ જણને સૌભાગ્ય વગેરે દશ પ્રકારનાં ફળ પ્રાપ્ત થયાં તે ૧૦ કથાઓ આપી છે. આની વ્રત સં. ૧૦૦૯ની તાડપત્ર પર લખાયેલી જેસલમેર ભડારમાં હતી એવો ઉલ્લેખ મળે છે. (આ પૈકી ભવિષ્યદત્ત કથા પરથી ધર્કટ વણિક-ધનપાલે અપભ્રંશમાં ભવિષ્યદત્ત કહા-પંચમી રચી જણાય છે.) સંયમમંજરી નામનું અપભ્રંશમાં કાવ્ય રચનાર મહેશ્વરસૂરિ પ્રાયઃ આના કર્તા હોય.

૨૫૮. ‘વિ.સં ની ૧૦ મી શતાબ્દી આસપાસથી કુટિલ લિપિમાંથી નાગરી લિપિ બનવા લાગી કે જે હાલ પ્રચલિત છે.’^{૧૯૪}

૨૫૯. પ્રાકૃતના એક રૂપાન્તરથી ‘અપભ્રંશ’ ભાષા બની જેમાંથી હિંદી, ગુજરાતી, તથા રાજપૂતાની ભાષાઓની ઉત્પત્તિ થઈ. તે ભાષાનું પ્રાચીન સાહિત્ય વિ. સં. ની દશમી શતાબ્દીની આસપાસથી મળે છે; ^{૧૯૫} પત્તો લગાડતાં જણાય છે કે તે અપભ્રંશ સાહિત્ય ૮મી સદી પૂર્વથી મળે છે. કે જે ‘અપભ્રંશ સાહિત્ય’નો પરિચય ‘જૈન ગૂર્જર કવિઓ’ના પ્રથમ ભાગની પ્રસ્તાવનામાં બહુ વિસ્તારથી કરાવ્યો છે. છતાં અત્યારે ટુંકમાં એટલું કહેવું પડશે કે દેશી ભાષાઓની જનની અપભ્રંશ ભાષાના મૂળ પૂરાં નંખાઈ ગયાં હતાં. તે ભાષામાં ગ્રંથો વિ. સં. ૮ મા શતકથી પૂર્વે રચવા માંડ્યા એટલે તે ભાષા સાહિત્ય ભાષા થઈ ગઈ-અપભ્રંશ ભાષાનો ખરો કાળ શરૂ થયો-લોકોની બોલીચાલીની તે ભાષા પ્રૌઢ બની અને તે બદલાતાં બદલાતાં એવા સ્વરૂપમાં આવતી ગઈ કે જેમને આપણે આધુનિક ભાષા કહેવા લગ્યા છીએ તે ગૂજરાતી, હિન્દી, મરાઠી, આદિ દેશી ભાષાઓ પરિણત થઈ. આ ભાષાઓના પ્રાચીનતમ ગ્રંથો આ શતક પછી ઘણા કાળે થયેલા છે. જૂની ગૂજરાતી ૧૩ મા શતકથી યા તે પૂર્વની કહી શકાય.

૨૬૦. ચાવડાઓ જૈન યતિઓને સત્કારતા અને ચાવડાવંશના કુલગુરુ પણ ચૈત્યવાસી જૈન સાધુઓ હતા. એ સંબંધી દુહો પણ છે કે:-

શિસોદિયા સંસરા, ચઉદશિયા ચૌહાણ,
ચૈત્યવાસિયા ચાવડા, કુલગુરુ એહ વખાણ.

૧૯૪. ઓગ્રજી રાજપૂતાનેકા ઇતિહાસ પ્રથમ ભાગ પૃ.૨૨

૧૯૫. ઓગ્રજી રાજપૂતાનેકા ઇતિહાસ પ્રથમ ભાગ પૃ.૨૦

વિભાગ ત્રીજો

સંસ્કૃત સાહિત્યનો ઉત્કર્ષ
(વિ.સં. ૧૦૦૧ થી સં. ૧૨૩૦)